

Szilágyi Anna

2025. 02. 06.

„Nem tudnám máshogy csinálni a koraszülöttek mentését, csak Istenbe kapaszkodva” – interjú Pákozdy Richárddal

Pincéreként ötször annyit keresett, mégis úgy döntött, hogy koraszülött babákat fog menteni, mert Isten erre hívta el. Öt gyermek édesapja, hű férj, és hihetetlenül szenvedélyes a munkájában. Pákozdy Richárddal, a Peter Cerny Alapítvány kivonuló neonatológiai szakasszisztensével az interjúban arról is beszélgettünk, miképp tudnak gondoskodni a babákról és az édesanyákról, hogyan mentik meg a koraszülötteket és hogyan dolgozza fel, ha elveszítenek egy babát. Mint mondja, a hite és a családja nélkül nem tudott volna idáig eljutni.

Mikor beszélhetünk koraszülésről?

Akkor beszélhetünk koraszülésről, ha egy baba a 36. hét előtt megszületik, de nyilván nem minden koraszülöttet kell elszállítani, hanem jellemzően azokat, akik intenzív ellátást igényelnek. Azoknál a babáknál, akik a 32. terhességi hét előtt születnek meg, még nem teljesen fejeződik be a tüdő fejlődése, így megszületés után légzésszavar alakulhat ki – ezért is fontos, hogy minden koraszülött-mentőautóban legyen lélegeztetőgép. Ma Magyarországon 8-9 százalékos a koraszülések aránya.

Miért választottad éppen ezt a szakmát?

Ez első látásra szerelem volt. Emlékszem arra a pillanatra, amikor 1991 tavaszán ültem a János kórház orvosi ügyeleti autójában a piros lámpánál, és egyszer csak szirénázva átsuhant előttem a koraszülött mentőszolgálat Mitsubishi mentőautója. Nagyon megragadott a felirat a mentőn, hogy koraszülött mentés, illetve a benne ülők kék színű egyenruhája is az egységet és a hozzáértést tükrözte. Azt mondtam magamban, *hú, de jó lenne itt dolgozni*. Megdobbant a szívem. Azelőtt sokáig kerestem a hivatásomat, dolgoztam a Pető Intézetben éjszakai ápolóként, a Baba utcában légzésbénultakat ápoltam, kisegítő iskolában gyermekfelügyelőként tevékenykedtem, tehát sokfélét kipróbáltam, míg végül megtaláltam életem hivatását. Azon a bizonyos áprilisi napon megkerestem az alapítványt, hogy szeretnék itt dolgozni, majd 1991. május 18-án felvételt nyertem és azóta is itt dolgozom folyamatosan.

Gépkocsivezetőként kezdtem, de annyira érdekelt az, hogy mit miért csinálunk, hogy elkezdtem továbbképezni magamat, elvégeztem a mentőápolói, gyermekápolói, majd a neonatológiai szakasszisztensi szakképzéseket. Így aztán 2004-ben jutottam el oda, hogy átülhettem a jobb oldalra a bal oldalról, vagyis gépkocsivezető helyett kivonuló neonatológiai szakasszisztens lettem.

Ez nem ugyanaz, mint a mentőápoló, ugye?

Nem, ez teljesen más, a koraszülöttek ápolására ad lehetőséget; és így a koraszülött mentőszolgálatnál dolgozhatok szakápolóként.

Fotó: Nagy Dorina Noémi

Hogy kell elképzelni egy napodat? Hogy néznek ki a mentések?

Amikor megérkezem a munkahelyemre, leveszem a civil ruhám, mintegy képletesen hátrahagyva a problémáimat, gondjaimat, és felveszem az egyenruhámat, tisztán erre a feladatra összpontosítva.

Igyekszünk alkalmazni a pszichológia legújabb elveit, szakmai iránymutatásait szem előtt tartva dolgozni, hogy egy olyan ellátást biztosítsunk a babáknak, ami nemcsak a szakmai dolgokból áll, hanem lelkileg is tudunk nekik maximális segítséget nyújtani ahhoz a nehéz helyzethez, amelyben vannak. Ehhez az is kell, hogy

én mindennap magam mögött hagyjam a problémáimat, és úgy nyúljak a babához, és úgy szólok hozzá, hogy érezze a szeretetet és a törődést.

Reggel van egy eligazítás a diszpécsterszobában, ahol a lelépő, illetve a fellépő szolgálat összejön, megbeszéljük az aznapi teendőinket, az előre tervezett szállításokat, hiszen vannak ilyenek is. Az orvos nélküli autóval különböző speciális vizsgálatokra, műtétekre, vagy csak az otthonukhoz közelebbi kórházakba szállítunk babákat a koraszülött centrumokból. A neonatológiai rohamkocsi nyilván az akut feladatokat látja el, tehát amikor a diszpécsernél megszólal a telefon és jelzik, hogy életveszélyben van egy baba, akkor a rohamkocsi azonnal indul szirénázva, és teszi a dolgát. Jellemzően 24 órában dolgozunk, így másnap reggelig tart a munka, levesszük az egyenruhát – képletesen is – és hazamegyünk.

Fotó: Nagy Dorina Noémi

Hogyan tudod kezelni, amikor elveszítetek egy babát?

Ezt nem lehet megszokni. Nyilvánvalóan nekem nagy segítség az, hogy Istenbe tudok kapaszkodni.

Az Ő közelségét, az Ő erejét érezve ezeket a helyzeteket fel tudom dolgozni.

Sőt, egy sikertelen újraélesztés után imádkozom, kérve az Úr kegyelmét a babára és zokogó szüleire, hozzátartozóira.

Milyen speciális képességekre és eszközökre van szükség a koraszülöttek mentése során, amelyek különböznek a hagyományos mentéstől?

A koraszülöttek teljesen speciális ellátást igényelnek, mást, mint a gyerek, és mást, mint a felnőtt. Éppen ezért a mi eszközparkunk és tudásunk is erre van kifejlesztve. Ezeket a dolgokat gyakoroljuk folyamatosan, továbbképzések kapcsán, illetve mindig a legújabb kutatások és alapelvek szerint látjuk el a babákat.

Olyan is előfordul, hogy esetfeladathoz vonulunk és leintenek minket egy balesetnél, ilyenkor természetesen megtesszük a magunkét és elsősegélyt nyújtunk, amíg kiérkezik az Országos Mentőszolgálat. Nagyon jó a kapcsolatunk az OMSZ-szel, sokszor együtt is dolgozunk, amikor mondjuk beindul egy szülés otthon, akkor a mentőszolgálatot értesítik, ők szólnak nekünk, mi is odamegyünk, ők a felnőttet viszik, mi pedig a kisbabát szállítjuk el.

Fotó: Nagy Dorina Noémi

Említetted, hogy sok esetben a hited tart meg egy-egy kritikusabb helyzetben. Hogy érzed, az Istennel való kapcsolatod mennyire játszik szerepet a munkád során?

Száz százalékban. Felnőtt megtérő vagyok, és

az Istennel való találkozásom nagyban befolyásolta azt, hogy megtaláltam a feleségemet, és azt is, hogy erre a hivatásra rábukkantam.

Én anno pincérként kezdtem dolgozni, de abban az időben a borralalót nem túl becsületes módon egészítettük ki. Amikor Istennel találkoztam, akkor rájöttem, hogy ezzel radikálisan szakítanom kell. Ekkor kezdtem el más irányba keresni, így jutottam el a Pető Intézetbe, onnan a légzésbénultakhoz, majd a János kórházba, és végül a Peter Cerny Alapítvány koraszülött mentőihez.

Mit tartasz a legfontosabbnak a Cerny Alapítvány tevékenységében? Mik a célkitűzései?

1989-ben alakult az alapítvány Dr. Somogyvári Zsolt főorvos úr vezetésével, aki most az alapítvány kuratóriumának az elnöke. Ő akkor az egyik budapesti kórház koraszülött intenzív osztályán dolgozott, és tapasztalta azt, hogy mennyire nincs megoldva Magyarországon a koraszülöttek szállítása. Abban az időben egy mentőautóban csak egy kezdetleges inkubátor volt, és amikor hoztak egy koraszülöttet, annyit mondtak: *hoztunk egy kisbabát, csináljatok vele valamit*. Sajnos sok esetben már nem lehetett mit tenni. Ekkor érlelődött meg Somogyvári doktorban, hogy itt radikális változásra van szükség.

Fotó: Nagy Dorina Noémi

Találkozott Peter Cerny úrral, ő egy osztrák üzletember volt, aki felajánlotta a segítségét. Adományozott egy Mitsubishi mentőautót és egy transport inkubátort, így indult az egész csoda 1989-ben, kezdetben csupán néhány lelkes orvossal. Ezek az orvosok főállásban a klinikán dolgoztak, és mellékesen, ha hívás volt, akkor elmentek a mentővel, az ottani osztályos nővérekkel, és adott esetben ők vezették a mentőautót is. Így indult az egész, aztán szépen lassan egy hatalmas mentőszolgálattá nőtte ki magát.

Jól tudom, hogy a fiad is itt dolgozik sofőrként? A te példád inspirálta őt?

Igen, ő gépkocsivezetőként dolgozik az alapítványnál. Tizenegy éve csatlakozott a Peter Cerny Alapítványhoz, és nagyon megtetszett neki. Különleges élethelyzet, amikor mi együtt dolgozunk. Fontos, hogy ilyenkor ne úgy nézzem őt, mint a gyerekemet, hanem mint a kollégámat. Nem mindig könnyű ezt megtenni, egyébként nagyon szeretek vele dolgozni, nyilván a családi kötelék miatt is.

Van, hogy utána beszéltek is a munkáról otthon?

Igen, szoktunk időnként, bár én úgy látom, hogy ő is nagyon jól fel tudja dolgozni a nehéz helyzeteket.

Az édesanyák megnyugtatója is egy-egy mentés része szokott lenni? Ilyenkor mindig különválasztják a csecsemőtől, vagy van, amikor vele tarthat az anya?

Abszolút tudunk rájuk figyelni. Nyilván egy frissen szült anyát, akit a császárműtöből tolnak ki, nem fogunk tudni magunkkal vinni. De ha van lehetőség, és nem frissen szült, akkor minden további nélkül elvisszük. Emellett pedig

teljeskörűen felvilágosítjuk az anyukákat a baba állapotáról, és hogy pontosan mi, miért és hogyan történik.

Már közel huszonöt éve bevett gyakorlat, hogy minden esetben, amikor elviszünk egy babát az anyukájától, akkor készítünk egy fényképet a babáról, kinyomtatjuk és odaadjuk neki. Sőt, az anyukáról, vagy ha ott van az édesapa, kettőjükéről is csinálunk egy képet, amit a baba mellé teszünk az inkubátorba, ami folyamatosan mellette van, még a koraszülött intenzív osztályon is.

Nagyon fontos, hogy a korai kötődés ki tudjon alakulni a szülők és a gyerek között. A fénykép is ezt szolgálja, illetve mindig szorgalmazzuk, hogy az anya mellkasára tudjuk helyezni a friss újszülöttet, hogy meglegyen a bőr-bőr kontaktus. Vagy adott esetben, ha az anyukát altatták és nincs lehetőség arra, hogy a babát vele kontaktusba hozzuk, akkor ott van az apuka és akkor az ő mellkasára tesszük a babát, ezt bőr-szőr kontaktusnak hívják.

Döbbenetes dolgok ezek egyébként. Volt olyanra példa, amikor láttuk, hogy ahogy az anyuka magához ölelte a babáját, érzékelhető volt, hogyan emelkedett a kicsi véroxigénszintje, amit egy monitor jelzett.

Fotó: Nagy Dorina Noémi

A megmentett koraszülött csecsemők szüleitől szoktatok visszajelzéseket kapni, amikor már nagyobbak a gyerekek?

Igen, nagyon sok ilyen kapunk. Vannak visszajáró, korábban szállított betegeink, akik már huszonévesek, harmincévesek, egyetemest végzett fiatalok. Ők rendszeresen eljönnek a nyílt napjainkra és együtt tudunk örülni. Van egy táblánk, ahol sok-sok olyan gyerek képe kint van,

akiket mi annak idején szállítottunk. Nagyon jó érzés, amikor odajön hozzánk egy-egy édesanya, hogy megköszönje, hogy anno megmentettük a gyermeke életét, vagy legalábbis részünk lehetett benne.

Volt olyan, hogy elgondolkodtál, hogy valamilyen más munkát végezz, ami kevésbé megterhelő érzelmileg?

Soha. Amikor otthagytam a pincérkedést, az elején nagyon nehéz volt megélni. Öt gyerekünk van, sorban jöttek, és mindig kellett másodállást vállalnom. De soha nem merült az fel, hogy visszamenjek pincérnek, pedig nagyjából az ötszörösét kerestem volna annak, mint amit itt kerestem. De én egyértelműen tudtam, hogy Isten ezt kérte tőlem, és nem akarok ellene tenni.

Akkor te már innen is szeretnél nyugdíjba menni.

Igen. Ezt a főorvos úr is a mai napig emlegeti, hogy amikor idejöttem, akkor azt mondtam neki, hogy *főorvos úr, én innen szeretnék nyugdíjba menni*. És ez így is lesz, nagyjából három évem van még addig.

Miben tud a családot segíteni a hivatásod kapcsán? Hogyan állnak melletted?

Az biztos, hogy ha a feleségem nem állt volna mellém, akkor nem tudtam volna végigcsinálni ezt az életutat. Ez is azt támasztja alá, hogy mennyire fontos elkötelezett keresztény házasságban élni, ahol kiegészítjük egymást. Felnőtt fejjel, munka mellett a kedvesem támogatása nélkül nem tudtam volna elvégezni szakiskolákat, hiszen addig végig ő volt otthon a gyerekekkel és hatalmas munkát végzett ő maga is.

Fotó: Nagy Dorina Noémi

Akkor ő is bátorított ebben, hogy képezd magad tovább.

Abszolút bátorított. A hivatásom bizony sok lemondással is jár. Nincsenek mindig szabad vasárnapok vagy ünnepek. Sokszor belegondoltam, hogy ezért a gyerekeimnek gyakran kellett nélkülözniük engem. Viszont azzal, hogy 24 órásunk, van olyan is, hogy egybefüggően 4-5

szabadnapom van, olyankor én otthon vagyok, és ha a feleségem dolgozik, én szoktam főzni is például. Nagyszerűen meg szoktuk osztani ezeket egymás között.

Nagyon boldog vagyok, hogy azt a hivatást űzhetem, amelyet az Úr számomra kijelölt.

Amikor nehéz élethelyzetbe kerültünk, mindig is bátorított, hogy ha kevesebb anyagi támogatással és akár többletmunkával is, de becsületesen élem az életemet, Ő mindig és minden esetben gondoskodik a „juhairól”.

Szilágyi Anna

Fotó: Nagy Dorina Noémi

Borítókép - Fotó: Nagy Dorina Noémi

Forrás: 777.blog.hu

Az eredeti cikket itt találja meg:

<https://777blog.hu/2025/02/06/nem-tudnam-mashogy-csinalni-a-koraszulottek-menteset-csak-istenbe-kapaszkodva-interju-pakozdy-richarddal/>